

Ректорка УГІ про свою роботу, проблеми та перспективи інституту

Вже зовсім скоро Український гуманітарний інститут святкує своє 20-річчя. З цього приводу ректорка навчального закладу Людмила Штанько дала інтерв'ю.

Доброго дня, Людмиле Олександрівно! Розкажіть про вашу роботу в УГІ. Коли ви почали тут працювати?

Я розпочала працювати з 2001 чи 2002 року. Точно не пам'ятаю. Це був весняний семестр, я приїхала на начитку пар, через те, що не було викладача і з'явилася вакансія. У той час ми з чоловіком жили у Переяслав-Хмельницькому, я працювала у Державному педагогічному університеті. У мене було своє навантаження, але мене дуже просили приїхати в УГІ. Я відпрошувалася у свого завідувача кафедри, аби він відпустив мене на тиждень. Мене відпустили, я приїхала сюди і викладала тут. А потім, на літній період мене запросили займатися акредитаційними питаннями. У цей час Анатолій Степанович Жаловага, перший ректор Українського гуманітарного інституту, запросив мене на співбесіду, де запропонував постійну роботу. Я повернулася додому і сказала про це чоловікові, ми почали обговорювати це. Звісно, у нас були переживання щодо цього, адже нам потрібно було все кинути і починати спочатку. Ми були молодю сім'єю і у нас були якісь плани на майбутнє, а тут їх потрібно було переглянути і створювати нові. Але ми вирішили, що це поклик Бога і чоловік погодився поїхати зі мною в УГІ. Я почала викладати, була завідувачем кафедри. І я була на першому випуску Українського гуманітарного інституту. Працювала із студентами першого набору.

А як ви стали ректором?

Перш ніж стати ректором, я була завідувачем заочного

відділення, керівником рекламного відділу. Після цього проректором із науково-педагогічної роботи приблизно п'ять років. І десь четвертий рік я – ректор.

Які ваші перші враження, коли ви зайняли посаду ректора?

Найперше – це було здивування, що я стала ректором. Я ще чудово пам'ятаю, як я була молодою викладачкою, досить юною, з маленьким досвідом і я абсолютно не думала про таке кар'єрне зростання. Я тоді думала, що захищу дисертацію, можливо, буду завідувачем кафедри, ну максимум деканом. Тому для мене було навіть здивуванням, коли мене назначили проректором, адже це велика відповідальність. Цікаво, що коли я вже стала ректором і розповідала це своїм давнім друзям, вони не дивувалися. Адже вони завжди казали, що я стану ректором. Можливо, мої друзі бачили мою цілеспрямованість, але для мене це було дуже неочікувано. По-перше, це для мене це була велика честь. По-друге, велика відповідальність.

З якими проблемами ви зіткнулися? І що найбільше любите у своїй роботі?

Робота ректора багатовекторна, потрібно робити багато справ у різних напрямках. Але для мене не це є проблемою. Для мене основна проблема – це відповідальність за людей. Емоційне напруження при відчутті відповідальності за людей – це для мене найбільш складно. А люблю я в своїй роботі різноманіття.

Що не змінилося від того часу, як ви почали працювати в УГІ і до сьогодні?

Мабуть, те, що тут всі одне одного знають. Я сподіваюся, що це не зміниться, адже це створює свій особливий шарм. Як і те, що жителі студентського містечка вітаються по п'ять разів на день. Ось це те, що не змінювалося з роками і це дуже класно. І зараз, коли деякі першокурсники йдуть повз незнайомої людини і не вітаються, я думаю: «Невже ми втратимо ось цю особливість?». Адже раніше, навіть, якщо ти не знаєш цю людину – все рівно вітаєшся. Тому, прошу всіх студентів: давайте не

втратимо ось таку родинну атмосферу.

Які перспективи УГІ ви бачите?

У нас декілька перспектив. По-перше, ми продовжуємо моніторити нові спеціальності, які цікаві абітурієнтам. Надіємося, що найближчим часом почнемо відкривати магістратуру. Ще працюємо над підвищенням якості існуючих освітніх програм. Необхідно, щоб кожна програма постійно оновлювалася, була модернізованою, сучасною, такою, яка приваблює студентів. І також мріємо про велику нову будівлю, у якій буде розташована бібліотека, музей, архіви, науково-дослідні лабораторії і, можливо, навіть міні-обсерваторія. Ну щось типу науково-дослідницького центру.

Насамкінець побажайте, будь ласка, щось нашим студентам.

Я б хотіла побажати студентам не лінуватися вкладати у себе. Навчаючись тут, беручи участь у наукових проектах, соціальних проектах і навіть відпрацюючи, ви інвестуєте у себе. Тому, коли студент проспав або не захотів кудись піти, він обесцінюється. Тобто за ці чотири років ви або нарощуєте вартість, або її зменшуєте. Я б хотіла, щоб наші випускники були дорогоцінні в очах Небесного Батька і в очах роботодавців.

Мар'яна Сидорочкіна
Джерело – ugi.edu.ua